

[Karlskov Jensen.]

synes, at både vores valutastatus og vores beskæftigelsessituation tilsiger os at udnytte alle muligheder for at fremme valutatilgang og beskæftigelse, men her tøver regeringen altså. Nu fik vi at vide, at vi ikke kan vente forslag i denne forbindelse før i næste folketingsamling, og det betyder jo, at der stort set vil gå et år, fra det tidspunkt udvalget har stillet forslagene, og til de kan være gennemført og begynde at få virkning; det beklager jeg.

Lowzow (KF):

Ja, man må tit undre sig over, at der bliver fremsat forslag, lige før en betænkning kommer. Jeg kan ikke tro, det kun er for at få en politisk markering, men der er vel ikke grund til at gå ind i en tilbundsgående drøftelse i dag, når vi ved, at vi kommer til at behandle en række af dem i den kommende tid. Det bliver det samme med det næste forslag, der blev omtalt af hr. Karlskov Jensen; det er nok lidt tids-spilde ikke at vente på de virkelige forslag, så vi kan løse problemerne på én gang.

Jeg vil i modsætning til den forrige taler sige, at vi er meget tilfredse med, at ministeren ikke springer ud i en stor lovgivning, når vi kun har ganske kort tid og over 200 forslag tilbage i folketinget. Det vil være utænkeligt, at der kunne komme et virkelig gennearbejdet resultat ud af en sådan lovgivning, som jeg forstår skal være langsigtet og tilbundsgående. Derfor må det være rigtigt, at en debat om den udvalgsbetænkning, der er kommet, får lov til at udfolde sig, og at ministeriet får tid til at gennearbejde de planer, der ligger, og indhente udtalelser om dem fra alle involverede parter.

Hvad det foreliggende forslag angår, må jeg sige, at jeg ikke kan forstå formuleringen, når der står, at udviklingen på jordkoncentrationens område er så voldsom, at der må handles hurtigt. Hvad er det, der er sket de sidste 14 måneder, eller hvor længe det er sket? Kendsgerningerne viser ifølge Danmarks Statistik, at der i årene 1966-1970 blev nedlagt 5.221 brug om året i gennemsnit, medens der i årene 1971-1975 kun blev nedlagt 1.686 brug om året. Det er altså en meget roligere udvikling, som ikke kan bekræfte det, forslagsstilleren siger.

Hvis vi ser på den omtalte koncentration, kan vi se, at den gårdstørrelse, der vokser mest, og som er en gårdstørrelse, ingen vel kan

sige er uønsket i Danmark, nemlig 30-60 ha, i årene 1966-67 er vokset med 499, i årene 1968-69 med 397 og, hvis vi springer op til det sidste registrerede år, 1974-75 med 359. Den er altså ingenlunde stigende. Hvad er det, der er sket, som forslagsstilleren synes er så op-hidsende, at vi skal have en hastelovgivning?

Vi taler altså om, at den gårdstørrelse, hvor koncentrationen er blevet størst, er vokset med 359 ud af 127.000 brug. Det kan ikke være noget, der haster.

Jeg synes heller ikke, at det, der er foreslået her, på nogen måde kan virke som en hjælp til landbrugets eller landets økonomi. Der bliver talt om, at man skal stramme reglerne for bopælspligt til også at gælde familiearv. Hvordan skulle det virkelig være en uvurderlig ting for den praktiske landmand? Lad os vende tilbage til det, der blev sagt, da vi forhandlede bopælspligten i sin tid. Hvorfor blev den indført? Fordi vi skulle ind i De europæiske Fællesskaber og man derfor ville gennemføre en lov, som forhindrede, at dansk jord kom på fremmede hænder. Det var begrundelsen, og det tror jeg ikke forslagsstilleren, der selv var med i forhandlingerne dengang, kan nægte. Så kan man spørge, om den har virket sådan. Det spørgsmål kan vi lade hænge i luften. Men hvis den ikke fungerer sådan, kan vi måske lige så godt fjerne den, for det var det, der var dens formål, men i hvert tilfælde kan den begrundelse da ikke bruges til at stramme pligten vedrørende familiearv.

Stramme forpagtnings- og samdriftsregler føler jeg også vil være noget meget farligt. Der er selvfølgelig altid eksempler imellem 127.000 brug på, at noget kan gå forkert, men det er ganske enkeltstående eksempler, som måske de mennesker, der arbejder f. eks. i jordlovsudvalget, møder, men i det almindelige landbrug er det snarere dette at tilpasse sig de varierende økonomiske muligheder og den varierende, nogle gange siksakkende, lovgivning, der er det største problem for landmanden.

Vi mener, der skal være alle gårdstørrelser fremover. Vi mener ikke, der er fare for nogen voldsom koncentration; alene den gældende lov gør det umuligt at lave jordkoncentrationer, og det kan man ikke sige er forkert. Vi mener, at det, der er samfundets problem i dag, er at gøre det muligt for landmanden at klare sig selv, uden at han skal have statsstøtte, uden at han skal have statshjælp til det ene eller det andet. Det ville f. eks. være vidunderligt, hvis